

Στὸ Θέατρο Μπουρνέλλη ὁ θίασος τοῦ κ. Γ. Κωνσταντίνου ξαναανέβασε τὴν κωμωδία τῶν Ἀλ. Σακελλάριου-Χρ. Γιαννακόπουλου «Θανασάκης ὁ πολιτευόμενος», ποὺ πρωτοπαίχθηκε πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε περίπου χρόνια.

Ὅπως τὸ εἶχα παρατηρήσει καὶ τότε, ἡ σάτιρα στὴν κωμωδία αὐτὴ θὰ μπορούσε καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πιὸ ὀξεῖα καὶ πιὸ ὀλοκληρωμένη, ἀλλ' ἂν παραδεχθοῦμε ὅτι ὁ «Θανασάκης ὁ πολιτευόμενος» δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἓνα σκηνικὸ παιχνίδι, δὲν μπορούμε νὰ μὴν ἀναγνωρίσουμε πὼς μαρτυρεῖ κι αὐτό, ὅπως καὶ ἄλλα ἐργάκια, ὅτι στὸ ἐλαφρὸ μπουλβαρδιέριο εἶδος ἔχουν σημειωθεῖ ἐξαίρετες ἐπιτεύξεις. Ὅ,τι μοῦ ἔκανε προ-

πάντων ἐντύπωση εἶναι πῶς τὸ πέρασμα τῶν ἐτῶν—δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια—καθόλου δὲν τὸν ρυτίδωσε· διατηρεῖ ὅλη του τὴ δροσιά. Σὲ μερικὰ μάλιστα σημεία, ἡ σάτιρά του, τώρα ποὺ πλησιάζουν οἱ ἐκλογές, ἔχει μιὰ πολὺ ζωνρὴ ἐπικαιρότητα.

Δυστυχῶς, ἡ τωρινὴ ἐρμηνεία ὑστέρησε ἀπὸ τὴν προηγούμενη. Ἄν ἐξαιρεθοῦν ὁ κ. Γ. Κωνσταντίνου, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἐπινοητὴς κωμικὸς ποὺ ὀλοένα ἀνανεώνει τὸν ἑαυτὸ του καὶ κατορθώνει νὰ εἶναι διασκεδαστικώτατος, χωρὶς νὰ παύσει νὰ εἶναι ποτὲ λεπτὸς, χωρὶς νὰ καταδεχθεῖ ποτὲ νὰ καταφύγει σὲ χοντρές ἀστειότητες ἢ σὲ τυποποιήσεις, καὶ ἡ Κ. Τζ. Γαρμπῆ, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ περιορίσθηκαν νὰ κρατήσουν, λιγότερο ἢ περισσότερο ἱκανοποιητικά, τὸ μέρος τους. Ἀκόμα κι ὁ κ. Ὅρ. Ζάχος, τὸν ὁποῖο συνήθως πολὺ ἐκτιμῶ, ἐπαῖξε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ρόλο του μὲ ἓνα τρόπο πολὺ μονογραμμικὸ, στατικὸ καὶ συμβατικὸ· διαμόρφωσε μιὰ μονοκόμματη κι ἀδικαιολόγητη ἐξόγκωση, καὶ στάθμευσε σ' αὐτή.